

LJUBLJANA, 9. 5. 2008

Dr. Danilo Türk,
Predsednik RS
Erjavčeva 17
1000 Ljubljana

Spoštovani gospod predsednik,

Z velikim zanimanjem sem poslušal in bral vaše pobude, ki ste jih 24. aprila nanizali pred poslanci Državnega zbora RS. Posebej sem bil pozoren na tisti del vašega govora, kjer ste izpostavili velik vsakoletni pripad novih zadev na sodišča, saj ta ne morejo reševati vseh naših medsebojnih razprtij ter osebnih nesoglasij. S tem se popolnoma strinjam, vendar imam sam v skoraj osem-letni kalvariji moje družine (žena in trije odraščajoči otroci), ko smo morali zaradi nasilništva in odkritih groženj z ubojem (vpričo policije) v začetku septembra leta 2000 zapustiti naše lastniško stanovanje v Domžalah, zelo grenke izkušnje s sodišči, kjer je po skoraj osmih letih še vedno odprtih še najmanj 10 tožb na različnih stopnjah, kjer še vedno nista izvršeni dve pravnomočni izvršbi iz leta 2000 in 2003 in podobno. Prav tako je bilo tožilstvo v Domžalah in Ljubljani sproti seznanjeno z vsemi kaznivimi dejanji, izsiljevanjem, nenehnimi grožnjami, s preprečevanjem dostopa do lastnega stanovanja in podobno. Takorekoč vse kazenske ovadbe, ki sem jih jaz oziroma policija podala na tožilstvo, so zavrnilo, zato sem moral sam proti nasilnežem vložiti več civilnih tožb. Prav tako je v mojem primeru zatajila tudi policija, o čemer so že pred šestimi leti ugotavljali na komisiji za peticije pri DZ in podobno.

Glede na to, da se primer vleče že skoraj osem let in da moja družina še vedno živi v »ilegali« in da je po mojem prepričanju to šolski primer nedelovanja pravne države in kršenje osnovnih človekovih pravic ter človekovega dostojanstva, oziroma je država povsem nemočna ali pa gre za »nedotakljive« posameznike s kriminalno preteklostjo, kot boste lahko prebrali v nadaljevanju, mi dovolite, da vam na kratko predstavim najpomembnejše poudarke skoraj 8-letne kalvarije moje družine. Ob tem pa seveda ne morem mimo vprašanja, koliko sodniških in drugih ur je bilo v tem času (in jih bo še) porabljeno v mojem primeru samo zato, ker...

Dramatična agonija brez primere v zgodovini slovenske države

Domžalski občinski svetniki so že konec maja leta 2001 prvič v svoji zgodovini (Delo, 1. 6. 2001) razpravljali o medsosedskem sporu, za katerega so prepričani, da sodi med tiste, v katerih je **grobo kršena z ustavo zajamčena pravica do varnosti državljanov in nedotakljivost njihovega premoženja**. Dnevnik (1.6. 2001) pa je ob tej priložnosti citiral enega izmed uvodničarjev na omenjeni seji: **"Životarjenje petčlanske družine Šoštarič s tremi mladoletnimi otroci je dramatična agonija brez primere v zgodovini slovenske države**. Svetniki so ob tej priložnosti spregovorili, da gre v primeru I.

A. med drugim tudi **za sume pranja denarja ter proizvodnje ter preprodaje droge in ob tem opozorili, da so ob obravnavi problematike drog na občinskem svetu nekateri svetniki tudi sami prejeli grožnje.** Na koncu so sklenili, da se mora v primer, ki je že zdavnaj prerasel občinske meje, vključiti tudi vlada, na katero so naslovili pet zahtev (Delo, 1. 6. 2001).

Na zahtevane odgovore so čakali pet mesecev in na koncu zgroženi ugotovili, da jim ne preostane drugega kot sprožitev postopka pred Evropskim sodiščem, kar bi bila po njihovem prepričanju klofuta našemu pravnemu sistemu. Predsednik občinske komisije za vloge in pritožbe pa je ob tej priložnosti za Dnevnik izjavil: **"...me upravičeno postaja strah in se vse bolj zgroženo sprašujem, kje živimo in kaj je naša država nam državljanom?".** Domžalska županja pa je ob tej priložnosti dejala, da **če bo država dopuščala brezpravje, nam grozi, da nam bodo življenje kmalu diktirali razni lokalni šerifi in mafijci.** (več o pisanju medijev kot tudi z nekaterimi drugimi dokumenti se lahko seznanite na spletni strani (www2.arnes.si/~ssosta4/html/)).

Več kot zgovoren je tudi zapis v Dnevniku (1. 12. 2001), ki opisuje, kako je potekala izvršba (IN101/0) sklepa okrajnega sodišča. **»Sodni izvršitelj naj bi namreč I.A. zaradi motenja posesti ves teden pripravljaj na najbolj mehko varianto ogleda stanovanja.** Vsi, ki so sodelovali, so prišli na izvršbo skrajno prestrašeni in so si za ščit pripeljali s seboj celo policiste v civilu. **Rezultat izvršbe se je tako končal le z ogledom stanovanja.**« Po toliko letih izvršba še vedno ni bila opravljena, čeprav je bil sklep pravnomočen že leta 2001. Kaj se torej dogaja. Ali v Domžalah, kot je »prerokovala« domžalska županja pravila igre že več let diktirajo lokalni šerifi in mafijci??

Tudi komisija za peticije iz prejšnjega sestava DZ pod vodstvom Janeza Drobniča zelo dobro pozna tragičen primer naše družine in je o tem že večkrat razpravljala ter organe pregona tudi večkrat pozvala, naj pospešijo postopke in moji družini zagotovijo osnovne ustavne pravice.

Na vlado so naslovili dve pismi in po odgovorih sodeč komisija ni bila zadovoljna z njihovim odgovorom. Komisija je 23. 9. 2002 med drugim obravnavala tudi poročilo vlade z dne 23.7. 2002 (ogled možen na spletni strani) in ocenila, da je nepopolno, saj ne pojasnjuje ključnega vprašanja, kako v tem konkretnem primeru zaščititi slovenskega državljana in njegovo družino pred nasiljem tujca. Med drugim je komisija za peticije ugotovila, da je **vlada RS dolžna zagotoviti varnost in zaščito državljanov RS pred nasiljem... Delovanje domžalske policije je komisija za peticije označila za premalo učinkovito tako pri odkrivanju in pregonu kaznivih dejanj kot pri zagotavljanju varnosti družini Šoštarič.**

Borut Pahor ostal pred vrati

S celotno zgodbo je temeljito seznanjen tudi nekdanji predsednik DZ **Borut Pahor,** ki je konec junija leta 2002 (skupaj z predsednikom komisije za peticije Janezom Drobničem) na lastno željo obiskal hišo na Kersnikovi 2 v Domžalah, kjer smo živeli, vendar je tudi sam **presenečen obstal pred zaklenjenimi vrati (Dnevnik, 28. 6. 2003 - Država je očitno nemočna).**

Ekipa TV Slovenija, ki je pred njegovim prihodom želela napraviti nekaj posnetkov, pa **je morala zbežati pred nasilnežem.** Policijska postaja Domžale je 8. 7. 2002 zoper nasilneža napisala predlog za uvedbo postopka o prekršku. Med drugim so zapisali: *"Ko so hoteli posneti in slikati stanovanjsko hišo, je do*

njih pristopil Adilović, pri tem pa je v roki držal lesen ročaj od sekire ter vpričo policistov začel vpiti: "kaj tukaj delate, stran pejte, jebem vas svakog, jednom po jednom, jebem vas u usta, matr vam nabijem na kurac, ubit ču jednog po jednog, boli me kurac, šta je to meni, mrš govno jedno!"

Odvetnik Martin Kosmina se je prelevil v trgovca

Prav tako prihaja čas, ko se bo moral nekdo temeljito vprašati, kakšno vlogo sta v tem sramotnem procesu odigrala domžalska odvetnika Martin Kosmina in njegova družabnica Barbara Cujnik, ki je bila pred odhodom v odvetništvo zaposlena na domžalskem sodišču, zdaj pa imata navedena odvetnika svojo odvetniško pisarno v isti stavbi kot je sodišče v Domžalah.

Odvetnika Kosmino sem namreč že leta 1998 pooblastil (tako kot tudi nekdanja sosedka Ana Keše), da na zemljiški knjigi poskrbi za vpis naše nepremičnine. Namesto tega se je prelevil v trgovca in posredoval pri prodaji stanovanja Ane Keše Adiloviću in s tem grobo kršil kodeks poklicne odvetniške etike in zakon o odvetništvu! Tega se je očitno zavedal, zato je zadevo prepustil odvetnici Cujnikovi, ki pa je bila na razsodbo sodišča v kazenski zadevi očitno tako presenečena, da se v svojem končnem govoru ni mogla izogniti niti verskim in narodnostnim predsodkom proti muslimanom. V deset strani dolgi zaključni besedi je poleg tega nanizala celo vrsto laži in žalitev, zato sem proti njej vložil zasebno tožbo.

Zanimivo je, da so **o sumu zlorabe pooblastil omenjenih odvetnikov, ki sta po mojih informacijah tudi partnerja v zasebnem življenju, že leta 2001 razpravljali na ljubljanskem tožilstvu...** Morda pa ni povsem naključno, da je omenjeni odvetnik Kosmina kmalu po izgonu iz našega stanovanja prodal svojo hišo v Komendi.... Pred kakšnim letom je v neposredni bližini centra Domžal (in blizu naše nepremičnine) kupil drugo hišo....

Policija naj odkupi stanovanje

Več kot zanimivo je tudi, zakaj je nekdanji okrožni državni tožilec **Milan Železnik na Komisiji za peticije pri DZ že v začetku leta 2002 javno predlagal, naj policija odkupi Šošaričevo stanovanje...** Odgovor policije si lahko ogledate na moji spletni strani (državni organi – MNZ – Predlog tožilstva policiji za odkup našega stanovanja). Ob tem ni nepomembno dejstvo, da se je prav pri nekdanjem tožilcu Železniku v njegovi znameniti omari s spisi znašla tudi kazenska ovadba zoper I. A. za kaznivo dejanje izsiljevanja. Državni tožilec Zoran Milanović me je 27. 9. 2005 obvestil, da se je ta kazenska ovadba naenkrat znašla v Domžalah, čeprav je bilo za to pristojno Okrožno tožilstvo v Ljubljani. Namesto, da bi kaj storil, me je vprašal, kaj naj stori z omenjeno kazensko ovadbo... Zdaj se ta primer nahaja na domžalskem sodišču, pri čemer je zanimivo to, da se zdaj **isti Milan Železnik pojavi kot zagovornik I. A.**, in sicer v zvezi z isto kazensko ovadbo, ki jo je zadrževal v svoji omari.

Ena izmed domžalskih sodnic pa se je na seji domžalskega občinskega sveta že leta 2001 spraševala, kdo in zakaj je iz zapora izpustil Izeta Adilovića.... Po drugi strani pa je bilo v zvezi s primerom »Šošarič« samo na domžalskem sodišču od 30. 3. 2001 do 5.5. 2003 odpovedanih ali preloženih kar 13 razprav. Menda zaradi bolezni sodnic... Marsikatera razprava je bila preložena, ker se obtoženi I. A. oziroma člani njegove družine niso odzivali na pozive sodišča ali pa so njihovi zagovorniki prinašali najrazličnejša opravičila...Več kot očitno je tudi dejstvo, da je domžalsko sodišče razpisalo obravnave po tem, ko so prejeli različne urgence od predstavnikov izvršilne ali zakonodajne veje oblasti oziroma varuha človekovih pravic ali pa po objavi v medijih. Po tem pa se je ponovno

ustavilo do naslednje urgence in stvar se je v teh letih ponovila že nekajkrat, medtem pa so nekatere kazenske zadeve že zastarale.

Vloga Mirka Bandlja ...

Manj znan pa je verjetno izid sodbe v kazenski zadevi zoper mene (K 201/2000). Sodnica Vesna Podjed je v tej zadevi spisala 141 strani zapisnika in 52 strani dolgo obrazložitev sodbe, v kateri je med drugim zapisala, da je obtoženi Izet Adilović kriv, da je s Stojanom Radulovičem, Braimi Gazijem in starejšo mladoletno Emino Adilović - torej z več osebami grdo ravnal, jim delal nasilje, ogrožal varnost drugega in s tem družini Šoštarich povzročil prestrašenost, v javnosti pa zgražanje..... Šoštarichevi so se zaradi groženj Izeta Adilovića, da jih bo vse pretepel in ob njegovih **grožnjah**, ki jih je izrekel Stanislavu Šoštarichu, **da ga bo ubil, počutili tako ogroženi, da se je vsa družina Šoštarichevih izselila iz svojega stanovanja na Kersnikovi 2 v Domžalah**. Obdolžencu je izrekla pogojno obsodbo enega leta in šest mesecev zapora, ki se ne bo izvršila, če obtoženi v preizkusni dobi 4 let ne bo storil novega kaznivega dejanja. Meni je sodnica prisodila sodni opomin.

Ob takem sklepu sodišča se mi zastavlja vprašanje, **kakšno vlogo je pri vsem tem odigral g. Mirko Bandelj**, nekdanji generalni sekretar vlade, ki je 23. 7. 2002 v imenu vlade, kljub temu, da ni bil zadolžen za ta primer (zadolžena je bila ga. Irena Kolak), poslal odgovor Komisiji za peticije pri DZ. **V tem pismu me je že vnaprej proglasil za krivca te tragične zgodbe in ob tem celo trdil, da moja družina ni bila nasilno pregnana iz lastniškega stanovanja na Kersnikovi v Domžalah. Sodišče pa je ugotovilo ravno nasprotno!**

Stanovanja ne morem niti prodati, niti podariti

Ker se zavedam, da z družino ne bomo mogli nikoli več živeti v Domžalah, smo naše stanovanje že **večkrat poskušali prodati** preko nepremičninskega posrednika, **v odkup smo ga večkrat ponudili tudi občini Domžale in celo nasilnežu**. Vendar nam stanovanja zaradi groženj Adilovića ni uspelo prodati, zato smo ga doslej **že dvakrat poskušali podariti tudi najvišjim predstavnikom slovenske oblasti, med njimi tudi g. Pahorju, dr. Drnovšku, Zdenki Cerar...** Vendar se tudi "obdarjenci" niso odzvali na to. **Poskušal sem ga oddati tudi v najem, a so bili potencialni najemniki ob prisotnosti policije večkrat pregnani iz dvorišča**. Sam pa kljub prisotnosti policije ne morem stopiti v svoje stanovanje. **12. 3. 2004 in 26. 4. 2004 mi je policist celo dejal, naj si najamem varnostnike, če hočem v svoje lastno stanovanje!....** Že leta 2001 mi je podjetje Security d.o.o. odpovedalo varovanje zaradi groženj I.A. Istega leta so me iz podjetja Planet nepremičnine, s katerimi sem sklenil pogodbo o prodaji naše nepremičnine, obvestili, da so **zaradi groženj in fizične prepreke do stanovanja opustili prodajo našega stanovanja**.

Samo predlani sem petkrat poskušal priti v svoje stanovanje, od tega štirikrat v spremstvu potencialnih najemnikov, enkrat pa v spremstvu električarja, ki naj bi po nalogu Elektra Ljubljane priklopil elektriko. Vsakokrat sem moral zaradi groženj oditi oziroma zbežati izpred lastnega stanovanja. O tem sem redno obveščal tudi policijo in za vsa dejanja podal kazenske ovadbe, ki jih je tožilec vztrajno zavračal. Za poskus vstopa v stanovanje 18. 5. 2006, ko naj bi električar priključil elektriko, pa so me celo prijavili sodniku za prekrške. Ta mi je naložil 25.000 tolarjev denarne kazni samo zato, ker sem si »dovolil«
pripeljati električarja.

Ugotovil sem tudi, da ima nasilnež na mojem naslovu **prijavljeno obrt**. Na moje pisno vprašanje, kdo mu je lahko izdal dovoljenje, so mi iz upravne enote Domžale pisno odgovorili, da mu **niso izdali dovoljenja**. **Tržna inšpekcija pa mi je sporočila, da dejansko ima obrt** in da s policijo preverjajo, kaj in kako je s tem.

Spoštovani gospod predsednik, to je le nekaj drobcev iz obsežne dokumentacije primera Šoštarič, ki se **vleče že osmo leto**. Prepričan sem, da je **skoraj 3200 dni življenja v ilegali in pod nenehnim stresom in to brez osnovnih ustavnih pravic v demokratični državi, kakršna je Slovenija, predolgo obdobje, da bi si odgovorni v tej državi še naprej zatiskali oči**, zato od vas pričakujem, da boste temeljito preučili ta primer in ustrezno ukrepali. Kot mi je namreč znano, je imela ga. Irena Kolak, nekdanja svetovalka dr. Drnovška (na vladi in predsedstvu) zbrano obsežno dokumentacijo o mojem primeru in je dr. Drnovška že na vladi sproti obveščala, a se ni zgodilo nič. Zato se zdaj obračam tudi na vas in vas prosim, da me obvestite o vaših ugotovitvah in ukrepih.

Pobuda za spremembo ustave

V kolikor pa menite, da tudi po skoraj osmih letih ni možno storiti ničesar več, vam v okviru vaših prizadevanj za spremembo ustave **dajem pobudo za uvedbo postopka za črtanje naslednjih členov iz slovenske ustave:**

- **17. člen - nedotakljivost človekovega življenja**
- **18. člen - prepoved mučenja**
- **32. člen - svoboda gibanja**
- **33. člen - pravica do zasebne lastnine**
- **34. člen - pravica do osebnega dostojanstva in varnosti**
- **36. člen - nedotakljivost stanovanja**

*Navedene osnovne ustavne in človekove pravice so namreč v primeru moje družine grobo kršene skoraj osem let. Na to sem večkrat opozoril najpomembnejše predstavnike sodne, izvršilne in zakonodajne veje oblasti, vendar moja družina še vedno živi v ilegali in brez osnovnih človekovih pravic. Ker **mi v tem času nihče v tej državi ni mogel zagotoviti osnovnih ustavnih pravic, po mojem prepričanju nima nikakršnega smisla, da so omenjene ustavne pravice zapisane v slovenski ustavi, saj jih v praksi nihče ne spoštuje, zato predlagam, da se črtajo iz ustave.***

Upam, da sem vam navedel dovolj očitnih dokazov (več si lahko preberete na moji spletni strani), da je v mojem primeru res tako, zato od vas pričakujemo, da boste moj predlog podprli in ga posredovali ustavni komisiji.

Z odličnim spoštovanjem!

Stanko Šoštarič